

Dan, ko sem bila zares plemenita.

Danes sem ga polomila. . .

Ho, ho, vem, da sem ga polomila! Zlezla sem na mizico, stoječo pred zrcalom. Čemu sem storila to? Hotela sem poizkusiti, če je prijetno to, kar delata Zo-Zo in To, ko odhajata z doma.

Odprla sem lepo, prozorno škatlico in sem vzela ven čopič. Vem, da se dotika z njim svojega obraza. Storila sem isto. Namah sem opazila v zrcalu, da imam ves obrazek bel.

Treba je bilo še slediti Toju. Vzela sem stekleničico in sem si začela izlivati na glavo mrzlo, zelo mrzlo vodo. Čutila sem prijeten vonj. Popolnoma tak kot cveti, rastoči v džungli ali pa stoječi na mizi pred kanapejem.

Toda voda mi je zlezla v oko. Grizla in pekla me je neznosno. Kriknila sem in naglo skočila z mizice. Drgnila sem si obraz s pestmi. Imela sem oči zaprte. Prevrnila sem prozorno škatlico s čopičem. Padla je z žvenketom in se razpršila na drobne koščke.

Polomila sem ga, oj, polomila!

Kmalu je prenehala bolečina v očesu. Le peklo je še malo. Ogle- dala sem se v zrcalu. Lase sem imela mokre, toda beli prašek sem si strla z obraza. Po kratkem premišljevanju sem znosila koščke razbite škatle v kot in sedla na kanape. Srce mi je nemirno tolklo v prsih. Tresla sem se dolgo, ne vedoč, kaj naj počnem.

Kmalu se je vrnila Zo-Zo. Planila sem k njej z jokom in sem ji o vsem pripovedovala. Govorila sem dolgo, jokala sem in se opro- ščala. Zo-Zo me pa vendar ni razumela, ker me je božala in ponav- ljala:

»Mala, pridna, dobra Kaškica!«

Ne! Nisem pridna in dobra, ker sem ga polomila!

Zvečer sem že ležala v košku, ko sem zaslišala glas Zo-Zo. Dvig- nila sem glavo in ugledala Zo-Zo. Bridko je nekaj očitala služkinji. Pokazovala ji je črepinjo škatlice, ki sem jo razbila jaz. Služkinja se

je jokala in odgovarjala z žalostnim glasom. Razumela sem vse. Zo-Zo je mislila, da je služkinja razbila lepo škatlico. Nisem mogla gledati solza. Skočila sem iz koška in zbežala k Zo-Zo.

Začela sem ji vnovič pripovedovati, kako je bilo, gosti, plakati in mrmrati. Zo-Zo pa me še vedno ni razumela. Tedaj sem skočila na mizico in sem pokazala, kako se je pripetila nesreča. Z ročico, dasi se mi je zelo tresla, sem kazala na razbito škatlico, ležečo v kotu, potem pa sem se udarila po prsih. Zajokala sem in tiho mrmrala: »Uh! Uh! Uh! Uh! Uh!«

Naposled je Zo-Zo vse razumela. Služkinja je odšla pomirjena.

Sedeč na mizici, sem pričakovala, kaj se bo zgodilo z menoj. Zo-Zo je nekaj govorila s Tojem. Poslušal je pazljivo in dvignil ramena. Zdelo se mi je, da je bil osupel. Dolgo sta se posvetovala. Tresla sem se od mrazu in strahu. Zo-Zo me je vzela z mizice, me položila v košek in rekla:

»Spi, Kaškica, ti si zelo plemenita! Svoje krivice nisi skrila in je nisi prenesla na nedolžno dekle! Zelo dobro! Samo ne razbij ničesar več!«

Plemenita sem, kakor Ori-Ori! Kaka sreča! Nisem mogla zaspiti od radosti. Mislila sem, da bi me častitljivi Ngu-Ngu gotovo pohvalil, i... sem kihala. Prehladila sem se, sedeč brez obleke na mizici pred zrcalom!

Toda to ni nič! Sem plemenita — in to je glavno, kakor je vedno govoril »striček«.

D a n n o v e z a b a v e.

Zo-Zo in To ne hodita nikamor z doma.

Zelo se veselim zaradi tega! Zabavala sem svoja varuha kakor sem mogla. Naučila sem se strašno glasno žvižgati. Stavim si v usta štiri prste, napnem jezik in piham z vso silo. Tedaj se razleže žvižg.

Tako žvižgati je znal Ori-Ori. Ni me znal naučiti tega. Sama sem prišla na to umetnost! To me gleda in se trese od smeha. Dela isto. Žvižgava oba in se smejeva. Zo-Zo si maši ušesa. Vendar se tudi smeje. Zabavamo se popolnoma!

Naposled smo prekinili naše šale. Zo-Zo je začela igrati na tem, kar imenuje gosli. Zelo imam rada, kadar igra! Sedam tedaj v bližino in objemam Zo-Zo za noge.

Sedim tiho. Bojim se ganiti. Zdi se mi, da prihajajo oddaleč znani glasovi.

Kaj je to? Morda šume zeleni vrhovi dreves v džungli? Morda šumi in pljuska potok, ki teče z gorá?

Poje in tiho šelesti med listji in vejami veter, zaletavajoč se s savane?

Rada imam, zelo rada igro Zo-Zo. Lahko je, malo žalostno pri srcu, toda dobro, zelo dobro!

Ko je končala, sem se ozrla v Tojevo sobo. Sedel je pri mizi in pisal. Spomnila sem se, da že nekoliko dni nisem pisala. Nič posebnega se ni zgodilo. Nisem imela o čem pisati.

Sicer pa sem bila prehlajena. Kihala sem brez prestanka. Zopet sem bila podobna Ori-Oriju. »Striček« je tudi kihal, ko si je bil premočil noge ob nočnem pohodu, ko me je iskal.

Spravila sem se k pisanju. S strahom sem opazila, da na mojih koščkih ni več prostora. Bili so do kraja napolnjeni z znamenji šimpanzke pisave, ki sem jih jaz izpraskala. Kaj naj naredim?

Začela sem se ogledovati, ne da bi si znala svetovati. Mojo zadrego je opazil To. Vstal je in položil predme nekaj belega. Potem pa mal zelen klinček.

»Piši, Kaška!« je dejal. »Sedaj boš vedno imela papir in svinčnik.«

Dolgo si nisem vedela pomagati s temi stvarmi. To mi je dal svinčnik v ročico in me naučil, kako je treba pisati na papirju. Ljudje znajo mnogo koristnih reči! To mi je vzel moj stari dnevnik, zavil ga v papir in shranil. Zelo sem mu bila hvaležna. Že se je začela krušiti suha skorja.

Sedaj pišem poleg Toja. Stojim na stolici in drgnem s svinčnikom po papirju...

Ko sem se utrudila, sem začela letati po sobi. Kmalu mi je bilo tega dosti. Nisem hotela motiti svojega varuha. To vedno piše. Zo-Zo sedi v fotelju in čita. Ne morem jima prekinjati tega posla.

Zlezla sem na kanape, pozneje pa sem skočila na naslonilo.

Nad kanapejem v Tojevi sobi visi nekaj zelo zabavnega in tajinstvenega. Je to dolga škatla z malimi vratci. V vratcih se svetlika to, iz česar delajo ljudje okna. Tako reč imenujejo steklo. Je vedno mrzlo in prozorno kakor voda.

Kolikokrat sem si občutno pobila čelo in nos ob steklo okna, preden sem to razumela. Sedaj tega ne delam več! Ho, ho, modra sem in imam o mnogo stvareh pravi pojem.

Če bi prišla k svojim šimpanzom, bi jim dolgo pripovedovala o različnih čudežih. Mesto, hiše in sobe ljudi so polni čudežev.

Tiho in oprezno sem odprla steklena vratca. Notri je bilo okroglo, belo kolo s črnimi znaki in z dvema strelicama. Jedna je bila krajša, druga daljša. Kaj bi moralo to biti?

Pod belim kolesom je viselo dolgo manjše in se je zibalo na desno in levo. Zabavno!

Slišim često, da v tej škatli nekaj zvoní. Včasih kratko — jedva enkrat, včasih — dolgo. Zvoni enakomerno, zmerno.

»Bom! Bom! Bom!«

Pred zvonjenjem nekaj škriplje v notranjosti škatle, a potem dolgo brni, vedno tiše, dokler popolnoma ne obmolkne. Tedaj slišim le lahko klopotanje: »Tik-tak! Tik-tak! Tik-tak!«

Zelo zagonetna stvar ta škatlica! Treba je bilo vse natanko preiskati. Dotaknila sem se premikajočega se kolesa. V istem hipu je nekaj zaškripalo in začelo zvoniti.

Zgodilo se je to tako nenadoma, da sem se stresla in zdrknila z naslonila. Da bi ne padla, sem se oprijela škatle. Odtrgala se je in brenketaje treščila na kanape.

Zavriskala sem, ker mi je pritislilo nožici.

Zo-Zo je planila s fotelja in pritekla k meni.

»Poredna si, Kaška«, je rekla očitaje. »Pravili so mi, da so šimpanzke vedno pridne, toda...«

Prekinila sem jo in ji začela praviti, da sem hotela preiskati tajinstveno škatlico. Saj sem vendar morala vedeti, kdo tam sedi, škriplje, zvoní in žvenkeče?

Zo-Zo me ni razumela in je govorila: »Slabo, zelo slabo delaš. Ure se ne smeš dotikati! Vidiš? Odtrgala sta se kazalca in nihalo. Sedaj ne bomo vedeli, koliko je ura!«

Zagrozila mi je s prstom. To je mrmral in zopet obesil škatlo.

Jokala sem, ker me je bilo sram in sta me boleli nožici. Sedla sem v kot in kimala z glavo, kimala!

Ura? Kazalca? Nihalo? Ura?

Kaj to pomeni? Edino Ori-Ori bi mi mogel to razjasniti... Ljudje ne razumejo, če vprašam po čem...

Zakaj imajo oni toliko različnih besed, a šimpanzi jedva nekoliko? Pravzaprav mi lahko vse povemo. Samo so naše besede kratke in medseboj podobne. Ljudje ne opazijo razlike med njimi... Škoda!

Ne dotaknem se nikdar več ure, pa tudi nobene druge stvari ne!...

(Dalje prihodnjič.)